

Únor

NEOMYLNOST ŘÍMSKÉHO BISKUPA

Svátek Stolce sv. Petra (22.2.) jsme si přiblížili ve FL 2/2002 v celkovém přehledu a ve FL 2/2005 v souvislosti s apoštolským posláním církve.

K tomuto svátku se znovu tématicky vracíme předložením a výkladem důležitého principu života církve, kterým je neomylnost římského biskupa.

Pán Ježíš Petrovi: „...co svážeš na zemi, bude svázáno v nebi, a co rozvážeš na zemi, bude rozvázáno v nebi“ (Mt 16,19). Petr má tedy nejvyšší svazovací a rozvazovací moc; a to právě znamená podle symboliky Kristovy doby, že je neomylný.

Papeži je však poskytnuta ochrana před omylem jenom v tom nejzákladnějším: ve výkladu Kristovy nauky, v otázkách víry a mravů. Bůh totiž svými dary neplýtvá na maličkosti, na věci podřadného rázu. Když dal církvi neomylnost, pak jenom proto, aby až do konce světa učila té pravdě, kterou jí Kristus svěřil (k ničemu jinému církev, papež, dar neomylnosti nepřijali).

Je tedy i papež neomylný pouze za těchto podmínek:

- a) když učí „ex cathedra“, tzn. jako nejvyšší učitel v církvi (jako autorita),
- b) když prohlašuje něco ohledně otázek víry a mravů (ohledně vlastního výkladu Kristovy nauky a života podle této nauky),
- c) a když to prohlašuje s úmyslem zavázat všechny katolické křesťany světa, že tomu budou (musí) tak věřit, jak to bylo vyhlášeno.

Jen v těchto případech chrání Duch svatý církve (sbor biskupů) a papeže od omylu.

I papežskou neomylnost potvrzuje stará církevní tradice: Nejstarší Otcové sice neužívají o Petrovi slovo neomylnost, ale přisuzují mu a jeho nástupcům ve všem prvenství; vyjadřují tedy vlastně neomylnost pouze jinými slovy, uznávající ve všem Petrovu svrchovanost. Tak např. sv. Irenej říká o římské církevní obci, že s ní musí každý souhlasit pro její zvláštní přednost (Adversus haereses III 2,2, sv. Cypriánovi je zase Petrův římský učitelský stolec věčným základem církevní jednoty (v díle O jednotě církve), „k němuž nemá přístup žádné porušení víry“ (Eposy. 59,14) a podobně mluví Tertulián, sv. Ambrož, sv. Augustin, sv. Cyril Alex., Theodor Studita, sv. Maxim aj.

A římscí biskupové také byli od počátku přesvědčeni o své neomylnosti: Čím více se objevovaly těžkosti a čím méně stačila místní autorita stanovit ryzost učení a vyvrátit nebo zarazit bludné nauky, tím častěji a závazněji zasahovali oni. Potvrzuje to už Muratoriův zlomek (z 2. stol.), list sv. Klementa Řím. Korint'anům, rozhodnutí papeže Viktora ohledně slavení velikonoc, rozhodnutí Kalixtova o otázce těžkých hříchů, Štěpánovo o platnosti křtu uděleného bludaři a mnohé jiné. I vůči koncilům uplatňovali papežové svoji autoritu: předsedali jim (nebo aspoň svými delegáty) a vymíňovali si potvrzovat jejich usnesení; někdy přímo žádali od koncilů přijetí svých rozhodnutí (např. Lev I. na Chalcedonském sněmu).

Papežové vystupovali také jako rozhodčí pravověrnosti v různých osobních sporech (tak se např. ujímají sv. Atanáše, sv. Cyrila., sv. Jana Zlatoústého, cařihradského patriarchy Ignáce; ti všichni hledali v Římě ochranu své osoby a pravověrnosti). Ale i bludaři uznávali neomylnou rozhodčí službu papežů (tak šli do Říma a ucházeli se o schválení svých názorů u římského biskupa Cerdon, Valentin, Marcion, Nestorius, Eutyches, Sergius, Pelagius a Celestin).

Římsí biskupové si prostě od nepaměti byli vědomi, že Petrovi bylo svěřeno neomylné autoritativní učení celé církve a že oni jsou jeho právoplatnými nástupci i v této neomylné učitelské svrchovanosti.

Papežskou neomylnost slavně definoval (prohlásil za článek víry) I. vatikánský sněm 18. července 1870. Definice zní:

„Ustanovujeme, že je dogmatem od Boha zjeveným, že římský velekněz, když mluví ex cathedra - tj. když vykonává úřad pastýře a učitele všech křesťanů, mocí své nejvyšší apoštolské autority činí rozhodnutí o víře a mravech, které má zachovávat veškerá církev – přispěním Boží moci, která mu byla ve sv. Petrovi slíbena, je opatřen tou neomylností, kterou si přál Božský Vykupitel, aby jeho církev byla vybavena, když činí rozhodnutí o víře a mravech. A proto jsou takováto rozhodnutí římského velekněze nezměnitelná sama ze sebe, nikoli však ze souhlasu církve.“ (Sessio IV, c. 4).

Nikdo jiný však, ani římská kongregace, nemají na této neomylnosti podíl, jen kdyby papež slavnostně prohlásil, že ten či onen výrok přijímá za svůj a vyhlásil ho za obecně závazný. A není pochopitelně také neomylný každý úkon papežovy učitelské služby, ale aby byl neomylný, musí být splněny ony tři uvedené podmínky.

Slavení Svátku Stolce sv. Petra nám znovu poskytne příležitost děkovat za nesmírný dar neomylnosti Petrova nástupce. Vždyť v něm máme tak naléhavě potřebnou oporu víry v době tolika zmatených názorů a postojů, které často vedou k devastaci lidských životů. Jeden mladý bratr evangelík mi před lety řekl: „Ještě, že existuje ta katolická církev v čele s papežem, jinak by se křesťanské učení zmítalo v nejrůznějších pochybných výkladech.“

Měl jsem velkou radost z tohoto záblesku Ducha sv. v jeho mysli. Prosme o nezaujaté a bezpředsudečné pochopení tohoto daru!

P. Lohelius

Liturgický kalendář

Únor 2006

2. čtvrtek	Svátek Uvedení Páně do chrámu
3. pátek	Sv. Blažeje, biskupa a mučedníka
4. sobota	Sv. Bedřicha, opata
5. neděle	5. neděle v mezidobí
6. pondělí	Památka sv. Pavla Mikiho a druhů, mučedníků
10. pátek	Památka sv. Scholastiky, panny
11. sobota	Panny Marie Lurdské
12. neděle	6. neděle v mezidobí
17. pátek	Památka sv. Evermoda, biskupa
19. neděle	7. neděle v mezidobí
22. středa	Svátek Stolce sv. Petra, apoštola
23. čtvrtek	Památka sv. Polykarpa, biskupa a mučedníka
26. neděle	8. neděle v mezidobí

Panna Maria Lurdská

Oznámení

- **Další biblické katecheze o malých prorocích Starého zákona budou v sobotu 4. a 18. února.**
- **Zasedání farní rady je v pátek 10. února** po večerních bohoslužbách v domečku u kostela Nejsvětější Trojice.
- **Promítání filmu ve farním sále sv. Jana Nep. bude v sobotu 11. února** po večerních bohoslužbách.

V lednu oslavil narozeniny náš duchovní Otec P. Lohelius, Th.D., O.Praem. Co mu přát? Nejlépe to, co mu vyprošujeme po každé mši sv.: „Dej mu (Bože) zdraví pro jeho těžkou službu. Ať je naším dobrým pastýřem a dovede nás do nebe..“

DALŠÍ POHLEDY NA VÍRU

30. Proč je víra osobním a zároveň církevním úkonem?

Víra je osobní akt, nakolik je svobodnou odpovědí člověka Bohu, který se zjevuje. Avšak je také církevním aktem, který se vyjadřuje vyznáním: „my věříme“. Je to církev, která věří: ona tak s pomocí Ducha svatého předchází, plodí a živí víru jednotlivého křesťana. Proto je církev matkou a učitelkou.

„Nemůže mít Boha Otcem ten, kdo nemá církev za matku“ (sv. Cyprián).

31. Proč jsou důležité formule víry?

Formule víry jsou důležité, protože umožňují vyjádřit, asimilovat, slavit a spolu s druhými sdílet pravdy víry tím, že užívají společnou řeč.

32. Jakým způsobem je víra církve jedna jediná?

Církev, i když ji tvoří osoby lišící se jazykem a kulturou, vyznává jednohlasně, jedinou víru, přijatou od jednoho Pána a předanou jedinou apoštolskou tradicí. Vyznává jednoho Boha – Otce, syna a Ducha svatého – ukazuje jednu jedinou cestu ke spáse. Proto věříme, jedním srdcem a jednou myslí, co je obsaženo v psaném nebo předaném Božím slově, a co církev předkládá jako božsky zjevené.

DUCHOVNÍ PRAXE

54. Kdo smí denně přijímat Eucharistii?

1. kdo je v milosti posvěcující,
2. kdo jde ke sv. přijímání s pravým úmyslem.

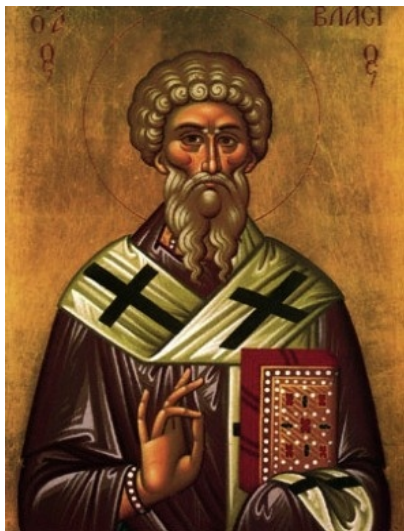
Církev svatá si velice přeje, aby všichni věřící přijímali často, možno-li denně, jak bývalo obyčejem v prvních křesťanských dobách. Kdo se dopustil smrtelného hříchu, musí se před sv. přijímáním vyzpovídat; pro sv. přijímání nestačí pouze vzbudit dokonalou lítost. Kdo jen z náhle vzniklého strachu nebo z přílišné úzkostlivosti pochybuje, zda se nedopustil smrtelného hříchu, lze o něm předpokládat, že se smrtelného hříchu nechtěl dopustit, když se jinak bojí spáchat těžký hřích. Takový člověk smí jít ke sv. přijímání, vzbudí-li dokonalou lítost. Kdo mívá častěji takové pochybnosti, ať poprosí zpovědníka o radu, jak se má zachovat.

Všední hříchy, např. dobrovolné roztržitosti při modlitbě, netrpělivost, menší porušení lásky k bližnímu apod. nečiní sv. přijímání nehodným. Nezříkejme se tedy pro ně sv. přijímání! Protože však zeslabují účinnost svátosti, shladíme je napřed upřímnou lítostí a potom přistupme s tím větší důvěrou ke stolu Páně.

Pravý úmysl má, kdo přijímá, aby se uchránil hříchu, aby nabyl větší dokonalosti, aby se Bohu líbil, nebo z jiných nadpřirozených pohnutek. Neměl by pravý úmysl, kdo by přijímal ze zvyku, z lidské bázně, z marnivosti a z podobných pohnutek.

Naši světci

Sv. Blažej, biskup a mučedník
památko 3. února

Svatý Blažej je nám znám především tím, že se na jeho svátek udílí svatoblažejské požehnání. V evropských martyrologiích (seznamech svatých) z 9. století je u 15. února uveden sv. Blažej, biskup a mučedník. Řecké seznamy kladou jeho svátek k 11. únoru a tento den se jeho památka ve východních církvích slaví dodnes.

O životě tohoto neohroženého vyznavače křesťanské víry hovoří mnoho legend. Svátý Blažej byl biskupem v Sebaste v Arménii (dnes v Turecku). Měl velké lékařské znalosti, kterých používal, aby co nejvíce pomohl lidem, jemu svěřeným, i jejich zvířatům. V roce 313 vydali císařové Konstantin a Licinius v Miláně edikt, který zaručoval křesťanství úplnou svobodu. Licinius to však nedodržel a v Sebaste jeho místodržící Agricola dál pronásledoval křesťany. Blažej uprchl z města na horu Aegeus, kde žil v modlitbách a jeho společností byla lesní zvěř. Jednou honili lovci divokou zvěř a během lovu si našli úkryt v Blažejově jeskyni. Blažej byl zajat, odvečen do žaláře a zde byl strašlivě mučen. Ve vězení zázračně uzdravil chlapce, který spolkl rybí kost a byl v nebezpečí, že se udusí. A podle většiny pramenů byl mučen a popraven r. 316.

Byl na Východě uctíván od 6. století. Úcta sv. Blažeje se z Východu brzy přenesla i na Západ, do Evropy. Zde byl ctěn od 9. století. Stal se jedním z nejoblíbenějších svatých středověku. Důvod není zcela jasný, pravděpodobně proto, že byl původně lékař a že mu byla připisována četná zázračná uzdravení. Radí se ke 14 sv. pomocníkům. (Dům u 14 sv. pomocníků je v Ječné ulici č. 15. Na domě je deska, kde jsou všichni pomocníci vyjmenováni.)

Dnes slavíme jeho památku 3. února. A tento den se na mnoha místech uděluje svatoblažejské požehnání. Dvě zkřížené posvěcené svíčky jsou drženy před krkem věřícího a je pronášena modlitba o přímluvu sv. Blažeje. V arménské církvi se požehnání provádí tak, že krk věřícího je potírán knotem svíčky namočeným v posvěceném oleji.

Jméno Blažej – Blasius pochází z řečtiny, je pravděpodobně arménského původu, ale nejasného významu. Světec se zobrazuje se v biskupském rouchu se zkříženými svíčkami nebo v jeskyni s dravou zvěří. Také s hlavou vepře a vlka podle legendy, že jistě ženě zachránil vepře uloupeného vlkem..

Sv. Blažej je patronem města Dubrovníka, patronem lékařů a řady dalších zaměstnání, je přímluvcem při nemocích krku, kašli, moru i jiných nemocích a také jako patron dobré zpovědi. Známé je opatství sv. Blažeje (Blasia) ve Schwarzwaldu v Německu. To bylo v 19. stol. zrušeno, ale je tam již asi 70 let jezuitská kolej.

Myslím, že tento světec, přesto že žil velmi dávno a ve vzdálené zemi, je nám stále blízký.

Podle pramenů z Internetu

M.P.

Pout' do Santiaga de Compostela

Ondřej Bonaventura Čapek

Nápad jít na pout' se zrodil už dávno. Začalo to vlastně tak, že jsem asi ve dvanácti letech dostal po tátovi sošku svatého Jakuba z Francie. Šlo o malou ručně vyřezávanou sošku sv. Jakuba staršího, s knihou v ruce, kloboukem s mušlí na hlavě a v druhé ruce svíral hůl. Tato soška se mi tedy stala inspirací, abych se svatému Jakubu svěřil v jedné zvláště veliké těžkosti a Bůh mě skutečně vyslyšel. To se psal rok 1999. Tehdy mi také padla do rukou kniha Kolmana a Šťouráče *Cesta do Compostely*

(možná by se řeklo shodou náhod, ale vy asi víte jak to s těmi „náhodami“ vlastně bývá) a přitom mě napadlo, že bych měl sv. Jakubu poděkovat obdobnou poutí, jako tito dva dobrodruzi. Pro svoji myšlenku jsem získal jednoho ze skautů – Prófu a věc byla jasná: Půjdeme pěšky z Prahy do Compostely! Když jsem pak v roce 2001 odešel do řádu, plány se nám nemírně zkomplikovaly. Bylo jasné, že mě nikdo na tři měsíce ven z kláštera nepustí. Na druhou stranu se ale ke mně přidal bratr Jakub, který se chtěl podívat za svým patronem a také mě podpořit v mých vizích. Když jsme tedy vloni s bratrem Jakubem zažádali řádové vedení o pout' přiznali nám 4 týdny.

Kromě Prófy se k nám přidala ještě Denisa, vdaná dívka z farnosti u Panny Marie Sněžné, která plánovala pout' do Compostely také asi už od pět let, ale dosud jí to nevyšlo. Pak jsme přibrali do party ještě Jirku, FrMoláka z Plzně a Mariánku, skautku a Prófovou dlouholetou spolužačku. Takže nás bylo celkem 6 – dvě holky a čtyři kluci (z toho dva bratři), všichni mezi 20 a 27 lety. Udělali jsme několik přípravných setkání, na kterých jsme dohodli zásadní linie cesty: budeme chodit asi 25km denně, hlavním motivem cesty není turistika, ale duchovno, půjdeme jen s minimální částkou peněz a obživu si cestou obstaráme žebrotou. Musím říci, že tyto základní linie jsme udrželi a cesta přinesla to, co slibovala.

Cestou jsme psali deník, každý úsek cesty zapisoval někdo jiný:

Jakub

14.8. 2005

Svoji pout' začínáme na svátek sv. Maxmiliána Kolbeho, která byl velikým ctitelem P. Marie, jejíž slavnost budeme slavit zítra. Zahajujeme mši svatou u Panny Marie Sněžné, kterou slouží speciálně pro nás br. Dominik v 7.45 ráno. Navrhuje nám, abychom po cestě rozjímali evangelium sv. Matouše, které vychází z židovského prostředí okolo Jeruzaléma, kde byl biskupem sv. Jakub (i když ne ten starší apoštol, který je pravděpodobně pohřbený v Jeruzalémě). I když jsme původně chtěli číst evangelium na den, rádi přijímáme.

Rozhodli jsme se, že si nebudeme brát tolik jídla a peněz, aby to vystačilo na celou cestu, abychom mohli zakusit dobrodiní Boží i lidí.

Letadlo, které mělo letět v 10.30 má zpoždění a odlétáme 12.20. V Madridu jsme asi v 15.20. Po zkušenostech z naší vlasti zkoušíme nejdřív stopovat. Když to nejde jdeme pěšky asi 2 km na konečnou metra Barajas a pak autobusem na výpadovku na sever, kde by se dalo lépe stopovat. Ale protože je asi 19.15, rozhodujeme se přenocovat zde ve městě Alcobendas, asi 20 km od Madridu. Našli jsme krásný místo na spaní v jednom parku na kraji města. Po modlitbě a malé večeři jdeme spát.

Slavnost Nanebevzetí Panny Marie 15.8.

Vstáváme v 6.00. Začínáme rozjímat evangelium sv. Matouše a zakončujeme společnou reflexí. Vnímáme Boží blízkost, ale zároveň si uvědomujeme, že to Marie s Josefem také neměli tak úplně bez problémů. Druhou nabídku na stop přijímáme a necháváme se svézt asi 8 km k pumpě, kde by se dalo lépe stopovat. K našemu nemilému překvapení nám asi 5 hodin nikdo nezastaví, je docela teplo, asi 35 ve stínu. Během této doby nám jeden polský bezdomovec, který zkoušel najít ve Španělsku práci daruje meloun. Pak se u nás zastaví jeden místní farář, který nás zahlédl z auta a ptá se, jestli něco nepotřebujeme. Ptáme se, kdy má mši. Říká, že ve 20.00. Poděkujeme a myslíme, že tak pozdě budeme už o hodně dál na severu. Zkoušíme prosit řidiče u pumpy, zda by nás někdo nesvezl. Po několika hodinách marné snahy prožíváme určitou beznaděj a napadají mě Eliášova slova: „Už je toho dost Hospodine.“ Sedíme ve stínu stromu, rozvažujeme, co dál. Nemáme tolik peněz, na vlak či autobus na sever, aby nám to zároveň stačilo zpět z Compostely. Jdeme dál po dálnici a když ani do 18.00 nic nestopneme, rozhodujeme se jít na mši. Po cestě nás ještě obdaruje prodavač melounů, který sedí na židli u dálnice a během prodeje občas listuje biblí. Říká, že se mu rozpadl celý život, ale teď, že je spokojený. Slibujeme mu modlitbu. Když dorazíme do vesnice San Domingo, vítá nás už strašně milý padre Francesco s P. Salamonem z Columbie, který teď studuje v Římě a bude ho na prázdniny zastupovat. Padre nás nechá osprchovat, že má sestru klarisku a že po mši uvidíme...

Na mši během kázání ve své farnosti, která je jednou z nejbohatších příměstských čtvrtí Madridu a jejíž vstupní silnice je střežená vlastní policií, vyhlašuje, že kdo chce, může nám nějak pomoci. Po mši ke cti P. Marie nám Maria s Ježíšem připravují překvapení. Jedna rodina nám platí večeři, další nás jsou

ochotni odvést do Madridu na autobus a padre nám platí jízdenku až do Santanderu na sever Španělska, odkud máme začít naše putování. Ještě jiná paní, co je nemocná, nám posílá 50 EUR na cestu. Po tomto dni velikých kontrastů a neuvěřitelného dobrodiní Boha i lidí, po dobré večeři jdeme s vděčností spát.

16.8.

Každý den se snažíme modlit za všechny, se kterými se setkáme, i za ty, kteří nás prosili o modlitbu doma. P. Francesco nám ještě nabízí 100 EUR, které už odmítáme. Dva ochotní farníci nás vezou do Madridu na BUS mercedesem a ještě jednou károu. Kolem 16.00 dorážíme do Santanderu, kde nás jeden ochotný Španěl dovede přes celé město do kláštera k našim bratřím. Vyřídíme si poutnické pasy, jdeme na mši, povečeříme a popovídáme si s bratry. Nádobí myje mezi jinými jeden pokorný pětáosmdesátiletý františkán.

Pokračování v dalším farním listě...

Několika slovy a obrázky se vracíme k předvánoční době 2005

Jako obvykle se konala ve farním sále u sv. Jana Nep. Mikulášská besídka, hojně navštívená dětmi, jejich doprovody i ostatními „dětmi Božími“ jak označuje náš duchovní Otec starší generaci svých farníků. Andělé byly jako obvykle krásní a laskaví, Mikuláš důstojný a vtipný, čert hrůzostrašný, ale štědrý v přinášení dárků. Atmosféra jako obvykle milá a přátelská - tedy nedělo se nic neobvyklého. A tak se těšíme zase za rok na shledání s bytostmi andělskými i pekelnými a bytostí nebeskou, svatým Mikulášem, představovanými, dá-li Bůh,

hádejte kým? Inu, jako obvykle.

Naše dospělá jak si nyní říká „exmládež“ se zase jako obvykle sešla pod stromečkem k předvánočnímu posezení. Popsal nám to J. Fridrich (Honánek), foto zhotovil, jako obvykle, V. Plíšek. Jenže film se „vypařil“. A tak jsme použili foto téhož autora z r. 2004. Sestava účastníků je obvyklá, takže vlastně - jako obvykle.

„Tak už to tu bylo zase: předvánoční čas se naplnil, domácnosti voněly jedličkami a cukrovím a občané se vzpamatovávali z předvánočního nákupního shonu. A v této tradiční atmosféře se jako každý rok i letos konala vánoční besídka naší-vaší farní ex-mládeže. Účast sice letos byla o něco méně hojná než v předchozích letech, avšak i tak se nás sešla celá řádka (viz fotky). Byli jsme rádi, že se slavnosti účastnil i náš duchovní správce P. Lohel, jehož přítomnost umožnila udržování duchovního rozměru celé akce. Dopoledne jsme s kolegou inženýrem V. Drábem postavili Betlém se všemi nezbytnými proprietami, včetně zelených stromečků. Nebylo pochyb, že se to podařilo! Pak jsem se zúčastnil mše sv., noo a k odpolednímu jsme se mohli začít trousit, jeden tu a druhý onde. Dorazil i náš drahý bratr Bonaventura, jemuž duchovní život evidentně svědčí. Každý přinesl vylosovanému kolegovi dárek, který uložil k jesličkám. Zanedlouho se empiricky potvrdila existence pevné závislosti mezi průměrným věkem zúčastněných a druhem dárků. Během chvilky se totiž Betlém a přilehlé okolí skrývalo pod lesem lahví, především vinných. Nechyběla však ani duchovní literatura, céděčka nebo kalendáře. Objemově největší dar dostala novorodina Pavla Kř., které přítel nadělil ohromnou bednu čítající asi 35 rolí solidního toaletního papíru. Radost nad dary byla velká!

Večer měl samozřejmě i další program. P. Lohel hrál na kytaru, přičemž jsme hromadně zpívali krásné koledy. Hodné paní farnice nám taktéž poslaly značné množství různých řad vynikajícího vánočního cukroví, kteréžto se na talířkách a táckách příliš dlouho neohřálo. Pili jsme čaj a kávu, jakož i tři flašky báječného mešního vína. Bratr Bonaventura povídal o své vzrušující šestisetkilometrové cestě pěšky do Santiaga de Compostela. Když vyprávěl, ani jsme nedutali. V družné zábavě nám večer pěkně utekl a proto jsme se plni spokojenosti vydali na cestu ke svým domovům. Před tím ale nesmělo chybět tradiční focení celé sešlosti. Besídka se velmi vydařila a byl jsem rád, že jsem se i letos zúčastnil.“

Váš oddaný Jan Fridrich

Vydává:

Redakční rada:

Uzávěrka:

Náklad:

Internet:

Římskokatolická košířská farnost v Praze 5

P. Lohelius Klindera, Th.D., S. Dobeš, V. Plíšek, M. Práger

15. každého měsíce

170 výtisků

<http://kosirska.farnost.cz>

Neprodejně